

Асенчо се спотаи и не посмѣ да си отдрѣпне ржката. После тихичко поглади за последенъ пжтъ великденскитѣ си подарѣци и се уви въ малкия юрганъ. Помжчи се да заспи. „Колко хубаво ще бжде, наистина!“ . . . помисли си Асенчо. „Като заспя — по-скоро ще дойде Великденъ . . . Ще се облѣка, ще се обуя, мама ще ми даде две червени яйца и ще трѣгнемъ за черква . . . Колко е добъръ татко! . . . И мама . . . Ще ги слушамъ, ще ги слушамъ всѣкога! За всичко ще ги слушамъ! Оня денъ мама ме остави безъ закуска, но азъ си бѣхъ виновниятъ . . . Не биваше да облѣвамъ кората на младото черешево дръвче . . . Ето нѣ, дръвчето наистина почна да изсѣхва . . . А пѣкъ утре . . . като излѣза на улицата цѣличъкъ премѣненъ! . . . Е-ехъ! . . . Я! . . . Какво пѣкъ ще стане, ако нѣкой влѣзе сега и ми ги открадне! . . .“

Асенчо се понадигна мѣничко отъ леглото и пакъ се изтегна.

„А-а! . . . Ще ги открадне! . . . Като скочи тате да го сграбчи за шията! А-а! Ще влѣзе! Така лесно се влизало . . . Ще почна да викамъ така силно, че . . . А пѣкъ ми станеха точно на крака . . . Лѣвиятъ ме постѣга мѣничко, но нали мама каза, че ще се поотпусне . . . А на черква ще бждатъ всички ученици . . . Ще ме гледатъ, ще ме гледатъ и не ще ме познаятъ . . . Ами, ако нѣкой ми покапи дрехитѣ съ восѣкъ отъ свѣщъ? . . .“

Асенчо си мисли още за много нѣща. Той не забрави и козунака. — Ще закуси най-първо съ козунакъ и млѣко, шомъ се завърнатъ отъ черква. После, безъ да ще, пакъ се уплаши, че нѣкой може да открадне новитѣ му дрехи и обуца. Най-сетне главата на Асенча се замая и той заспа.

* * *

И ето, таванътъ на спалнята изеднажъ се разтвори, като по чудо. Единъ грозенъ, опърпанъ човѣкъ се спусна отъ тавана. Грабна столчето съ обуцата и дрехитѣ на Асенча и пакъ се издигна нагоре. Ахъ! Крадецъ! Крадецъ!“ — почна да вика Асенчо, като скочи отъ креватчето. Но като че нѣкой го бѣ стисналъ за гърлото, та гласътъ му не можеше никакъ да се чуе. „Кра-